

Europa: 60 anys!

En ocasió de la commemoració del 60è aniversari de la signatura del tractat de Roma, ha quedat ben manifesta la línia divisòria que marca la diferència entre els europeistes i els antieuropeistes. El bagatge d'aquest període és tan important que minimitza el valor de les crítiques. Fa 60 anys Europa vivia encara colpejada pel record de la guerra; moltes de les seves ciutats tenien les marques dels bombardejors; famílies que intentaven recuperar-se i retrobar-se; misèria, inseguretat. I, des de Roma, es va iniciar un camí costerut però espectacularment positiu que ha conduït a la realitat d'avui.

Certament, la crisi global ha afeblit la imatge del benestar i qüestiona molts aspectes del progrés aconseguit. Però els entebancs no fan res més que fonamentar la necessitat d'Europa, de la seva continuïtat, de les garanties que aporta al futur de tots els europeus. I aquesta és la línia divisòria entre els europeistes i els que no ho són. El populisme és, per essència, antieuropeista. Ho va ser en els orígens de la Unió i ho és avui explotant demagògicament les febleses i contradiccions de la Comissió i el Parlament Europeu. Menys Europa és obrir de nou velles vies ja superades a tots els predicadors de la confrontació com a mètode. Europa és el resultat del pacte, del respecte, del pluralisme, de la tolerància. El populisme no s'hi troba bé, en aquest escenari i, per això, és antieuropeista.

Ho és el UKIP a la Gran Bretanya o la Marine Le Pen a França; o el Wilders a Holanda o Grillo -i també, ara, amb Berlusconi- a Itàlia; o Podem a Espanya o la CUP a Catalunya, que reclama l'ajuda d'Europa tot predicant la seva voluntat de sortir-ne. Realment, l'europeisme marca una línia divisòria; i per això, l'aniversari del tractat de Roma ha

revifat el compromís europeu dels partits que volen fer front al populisme rampant.

I és que hi ha cap altra via a seguir? Quin altre model pot fer ombra al que Europa representa? Aquesta pregunta té sempre el silenci com a resposta. Moltes veus critiquen, s'indignen, denuncien. Moltes. Però cap -cap ni una- proposa un altre referent, un altre model. Europa és intocable i, per això, és tan irresponsable voler suprimir-la com a tribut a un afany de canvi que no té ni models ni camins per arribar-hi. Ser antieuropeista és el luxe que Europa ofereix als que gaudeixen de la seva llibertat; però, a la vegada, és també la irresponsable temptació de jugar amb el benestar de tots.

Si un dia es convoqués una cimera antieuropeista molts dels que ho prediquen no hi anirien, per la vergonya que els faria coincidir amb segons qui. Això, ara i aquí, ens hauria de fer reflexionar. Podem compartir una acció de govern amb antieuropeistes? A França ningú dubta que Marine Le Pen anirà a la segona volta de les presidencials i tothom dona per descomptat que l'altre candidat rebrà el suport de tots els altres per evitar que una antieuropeista arribi a guanyar.

En ocasió del 60è aniversari del tractat de Roma hi ha hagut moltes manifestacions arreu; a favor i en contra. Que cadascú se situï en el bàndol que vulgui, però l'elecció té conseqüències. Els companys de viatge condicionen sempre el propi projecte. Compartir és coincidir. Pensar en Europa però assumir sortir-ne no és coherent. Fora d'Europa, com s'hi viu? Amb quins companys? Amb quins programes? Ara com ara, malgrat tots els problemes, Europa és el model a seguir.

Europa: bon aniversari!

Europa és el resultat del pacte, del respecte, del pluralisme, de la tolerància; el populisme no s'hi troba bé, en aquest escenari i, per això, és antieuropeista